

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 711/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TLM CONSTRUCT s. r. o., Zadunajská cesta 6/A, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Ondrejom Zacharom, advokátska kancelária, 1. mája 1018/81, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 K 58/2015-202 zo 16. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TLM CONSTRUCT s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TLM CONSTRUCT s. r. o., Zadunajská cesta 6/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo

„konkurzný súd“) č. k. 1 K 58/2015-202 zo 16. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 1 K 58/2015 z 11. augusta 2015 začal konkurzné konanie na majetok dlžníka [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „dlžník“). Sťažovateľka a obchodné spoločnosti [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej spolu aj „veritelia“) sa návrhmi doručenými okresnému súdu 12. októbra 2015 domáhali, aby okresný súd rozhodol o ich pristúpení do začatého konkurzného konania vedeného proti dlžníkovi. Okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľky a veriteľov na pristúpenie do konkurzného konania uznesením č. k. 1 K 58/2015-202 zo 16. októbra 2015, ktorým návrhy zamietol. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že návrhy nespĺňajú všetky náležitosti veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu podľa § 24 ods. 2 v spojení s ustanoveniami § 11 a § 12 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Podľa okresného súdu veritelia v návrhoch neoznačili ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti a nepredložili výzvu, ktorou vyzvali dlžníka na plnenie, preto nie sú návrhy veriteľov perfektné.

Sťažovateľka považuje postup a napadnuté uznesenie okresného súdu za zásah do svojho práva na spravodlivý súdny proces, a to najmä v dôsledku svojvoľného výkladu a aplikácie relevantných právnych noriem, nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia a odňatia možnosti sťažovateľke konať pred okresným súdom.

Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentovala:

„Okresný súd v odôvodnení uznesenia č. k. 1 K 58/2015-202 veriteľom vyčíta neoznačenie ďalšieho veriteľa a absenciu výzvy, ktorou vyzvali dlžníka na plnenie.

Keďže až do vyhlásenia konkurzu môže do konania pristúpiť veriteľ, ktorý by inak mohol podať návrh na vyhlásenie konkurzu, súd pre vyhodnotenie splnenia procesných podmienok analogicky postupuje podľa ustanovení § 11 a § 12 ZKR.

Návrh na pristúpenie do konkurzu súd síce posudzuje analogicky podľa ustanovení o návrhu na vyhlásenie konkurzu, nie však striktne ako samotný návrh, nakoľko okolnosti

a podmienky, za ktorých veriteľ pristupuje do už začatého konkurzného konania sú odlišné. Je preto nelogické a prinajmenšom zbytočné preukazovať existenciu ďalšieho veriteľa už pri začatí konkurznom konaní, keďže existencia viacerých resp. ďalších veriteľov sa vyžaduje už pri podávaní samotného návrhu na vyhlásenie konkurzu.

Sťažovateľ nesúhlasí s názorom súdu, že k návrhu na pristúpenie do konkurzného konania je potrebné priložiť aj výzvu, ktorou bol dlžník vyzvaný na plnenie, nakoľko má za to, že výklad súdu je prísne formalistický. Pokiaľ by sa sťažovateľ stotožnil s názorom súdu, že je potrebné takúto výzvu k návrhu na vyhlásenie konkurzu prikladať, z rovnakých dôvodov, ako bolo uvedené vyššie, pri použití analógie stráca táto povinnosť pre ďalšieho veriteľa zmysel, keďže splnenie § 3 ods. 2 ZKR o doložení platobnej neschopnosti dlžníka preukazuje už navrhovateľ v návrhu na vyhlásenie konkurzu.

... V prípade..., že pri posudzovaní požiadavky na formálne náležitosti návrhu na pristúpenie do konkurzného konania okresný súd vychádza zo zákonných ustanovení upravujúcich formálne náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu (§11, §12, §24 ods. 2 ZKR), je potom nepochopiteľné, prečo pri posudzovaní otázky dopĺňania neperfektného návrhu na pristúpenie do konkurzného konania okresný súd nepostupoval podľa týchto zákonných ustanovení vzťahujúcich sa k návrhu na vyhlásenie konkurzu a nevyzval veriteľov na odstránenie vytýkaných nedostatkov s tým, aby tieto nedostatky v lehote 10 dní odstránili, namiesto toho návrhy veriteľov bez ďalšieho vyzvania na doplnenie zamietol. V takomto konaní okresného súdu možno vidieť svojvôľu pri výklade a aplikácii právnych noriem, čo zároveň spôsobuje aj určitú právnu neistotu účastníkov konkurzného konania, keď iné súdy v obdobných prípadoch takto nepostupujú...

Existenciu takejto právnej neistoty ešte viac zvyrazňuje skutočnosť, že aj napriek tomu, že návrh na pristúpenie do konkurzného konania č.k. 1 K/58/2015 bol podaný každým veriteľom samostatne, okresný súd rozhodol o zamietnutí pristúpení do konania jedným a spoločným uznesením v neprospech všetkých veriteľov.

... Nedostatočné odôvodnenie uznesenia prvostupňového súdu možno vidieť v absencii akéhokoľvek bližšieho zákonného zdôvodnenia argumentácie okresného súdu o povinnosti veriteľa doložiť výzvu zaslanú dlžníkovi na uhradenie dlžnej sumy.

Konaním prvostupňového súdu, ktorý veriteľom nezaslal výzvu vo forme uznesenia, ktorým by poučil navrhovateľov o nedostatkoch návrhu a ktorým by ich vyzval, aby tieto

nedostatky v lehote 10 dní odstránili, došlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Sťažovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k zisteniam okresného súdu a nedostatky namietané okresným súdom odstrániť resp. doplniť, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

... konaním prvostupňového súdu, ktorým sťažovateľovi neumožnil realizovať jeho procesné právo - právo na odstránenie nedostatkov návrhu na pristúpenie do konkurzného konania tým, že v tomto prípade nepostupoval analogicky podľa zákonných ustanovení upravujúcich náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu a veriteľovi nezaslal výzvu - uznesenie na odstránenie nedostatkov podaného návrhu, porušil právo... na spravodlivý súdny proces.“

S prihliadnutím na uvedené sťažovateľka v petite sťažností navrhla, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny postupom a uznesením okresného súdu

. k. 1 K 58/2015-202 zo 16. októbra 2015, ktorým konkurzný súd zamietol návrh sťažovateľky na pristúpenie do konkurzného konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podstatou námietok sťažovateľky je nesúhlas s právnym názorom okresného súdu vysloveným v napadnutom uznesení, ktorý *návrh sťažovateľky na pristúpenie do konkurzného konania posúdil analogicky podľa ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúcich samotný návrh na vyhlásenie konkurzu, avšak pri posudzovaní formálnych nedostatkov tohto návrhu už okresný súd takto analogicky nepostupoval a nevyzval sťažovateľku na ich odstránenie, v dôsledku čoho jej odňal*

možnosť konať pred súdom. Sťažovateľka považuje výklad relevantných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii za formalistický až svojvoľný a napadnuté uznesenie okresného súdu za nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažností v tomto konaní skúmal, či napadnuté uznesenie okresného súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

«Dňa 12. 10. 2015 bol konkurznému súdu doručený návrh veriteľa [REDAKOVANÉ] o pristúpení veriteľa do konkurzného konania. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 02.12.2013 uzatvorenej medzi spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako postupcom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako postupníkom, došlo k postúpeniu pohľadávky v celkovej výške 74.325,17 Eur voči spoločnosti dlžníka [REDAKOVANÉ] na spoločnosť veriteľa [REDAKOVANÉ], ktorý sa na základe uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky stal veriteľom dlžníka. Uvedená pohľadávky vznikla na právnom základe, ktorým je faktúra č. 2013032 na sumu 74.325,17 Eur, s dátumom splatnosti do dňa 14.10.2013. Postúpenie uvedených pohľadávok postupca písomne oznámil dlžníkovi listom zo dňa 03.12.2013.

Na základe objednávky č. 64/100912 zo dňa 10.09.2012 si dlžník objednal u dodávateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ] realizáciu stavebných prác ba stavbe [REDAKOVANÉ]. Na základe faktúry č. 2013032 vo výške 74,325,17 Eur vystavenou dňa 30.09.2013 splatnou dňa 14.10.2013, boli dlžníkovi vyfaktúrované stavebné práce na akcií „Rekonštrukcia SAD Bardejov Etapa II. servis na základe súpisu vykonaných prác“, ktorá do dňa podania návrhu nebola uhradená a to ani čiastočne. Uvedené práce boli dlžníkovi odovzdané na základe súpisu vykonaných prác a dodávok za mesiac 9/2013.

K návrhu veriteľ pripojil faktúru č. 2013032, objednávka Č, 64/100912, súpis vykonaných prác a dodávok a potvrdenie audítora, že vyššie uvedená pohľadávka má doložený dôvod vzniku a je zaučtovaná v spoločnosti [REDAKOVANÉ] v súlade s účtovnými predpismi. Podpis veriteľa na návrhu bol úradne osvedčený...

Podľa § 24 ods. 2 ZKR až do vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu môže do konkurzného konania pristúpiť veriteľ, ktorý preukáže, že by inak bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. O pristúpení do konkurzného konania rozhodne súd

do 15 dní od doručenia návrhu uznesením na návrh veriteľa, ktorý má do konkurzného konania pristúpiť.

Podľa § 11 ods. 1 ZKR návrh na vyhlásenie konkurzu sa podáva na príslušnom súde. Návrh na vyhlásenie konkurzu je oprávnený podať dlžník, veriteľ, v mene dlžníka likvidátor alebo iná osoba, ak to ustanovuje tento zákon.

Podľa § 11 ods. 3 ZKR veriteľ je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak môže odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť svojho dlžníka. Platobnú neschopnosť dlžníka možno odôvodnene predpokladať vtedy, ak je dlžník viac ako 30 dní v omeškaní s plnením aspoň dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi a bol jedným z týchto veriteľov písomne vyzvaný na zaplatenie.

Podľa § 12 ods. 1 ZKR Návrh na vyhlásenie konkurzu musí obsahovať všeobecné náležitosti návrhu podľa osobitného predpisu. Podpis navrhovateľa, ktorý nie je orgánom verejnej moci, musí byť v návrhu úradne osvedčený. Návrh musí byť podaný v dvoch rovnopisoch spolu s prílohami.

Podľa § 12 ods. 2 ZKR ak návrh na vyhlásenie konkurzu podáva veriteľ, v návrhu je povinný uviesť skutočnosti, z ktorých možno odôvodnene predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, ako aj označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti. K návrhu je veriteľ povinný pripojiť listiny, ktoré dokladajú jeho pohľadávku označenú v návrhu. ...

Aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na pristúpenie do konkurzného konania má len ten veriteľ, ktorý by bol inak oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Kedy je veriteľ oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu ustanovuje § 12 ods. 2 ZKR. Veriteľ preto musí vo svojom návrhu na pristúpenie do konkurzného konania uviesť skutočnosti stanovené ustanovením § 12 ods. 2, t.j. musí uviesť skutočnosti, z ktorých možno odôvodnenie predpokladať platobnú neschopnosť dlžníka, označiť svoju pohľadávku 30 dní po lehote splatnosti a označiť ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti. Taktiež je k návrhu veriteľ povinný pripojiť listinné doklady, ktoré jeho pohľadávku dokladujú a zároveň toto ustanovenie uvádza, ktorými dokladmi je možné pohľadávku doložiť. Návrh na pristúpenie do konkurzného konania preto musí obsahovať všetky náležitosti veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu. Podpis navrhovateľa v návrhu

na pristúpenie do konkurzného konania preto musí byť aj úradne osvedčený (§ 12 ods. 1 ZKR).

Návrhy veriteľov [REDAKOVANÉ] na pristúpenie do konkurzného konania nespĺňajú všetky náležitosti veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu a preto sú formálne neperfektné. Veritelia v návrhu neoznačili ďalšieho veriteľa z pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti a taktiež nepredložili spolu s návrhom výzvu, ktorou vyzvali dlžníka na plnenie. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 ZKR sa za platobne neschopného považuje ten, kto nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Preto návrhy veriteľov nie sú z tohto dôvodu perfektné.

Vzhľadom k tomu, že návrhy veriteľ [REDAKOVANÉ] na pristúpenie do konkurzného konania nespĺnili náležitosti návrhu na pristúpenie do konkurzného konania v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 ZKR v spojení s ustanovení § 11 a 12 ZKR, súd tieto návrhy v plnom rozsahu zamietol.»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnuté uznesenie okresného súdu za svojvoľné, rozporné s aplikovanou právnou úpravou či nedostatočne odôvodnené. Naopak, okresný súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie návrhu sťažovateľky na pristúpenie do konkurzného konania vedeného proti dlžníkovi a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Keďže podľa ustanovenia § 24 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii návrh na pristúpenie do konkurzného konania musí spĺňať okrem všeobecných náležitostí podania aj náležitosti veriteľského návrhu na vyhlásenie konkurzu, okresný súd postupoval v súlade s aplikovanými právnymi predpismi, keď skúmal aktívnu legitímáciu sťažovateľky

a v rámci nej aj to, či jej návrh spĺňa náležitosti návrhu na vyhlásenie konkurzu v zmysle § 11 a § 12 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Keďže sťažovateľka v návrhu neoznačila ďalšieho veriteľa s pohľadávkou 30 dní po lehote splatnosti a nepredložila výzvu dlžníkovi na zaplatenie (§ 11 ods. 3 a § 12 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), teda nepreukázala, že by inak bola oprávnená podať návrh na vyhlásenie konkurzu, okresný súd z tohto dôvodu jej návrhy na pristúpenie do konkurzného konania zamietol.

Neobstojí ani námietka sťažovateľky, že okresný súd pred rozhodnutím mal vyzvať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov jej návrhu, resp. na doplnenie návrhu na pristúpenie do konkurzného konania. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v ustanovení § 24 ods. 2 upravuje postup konkurzného súdu, len ak rozhodne o pripustení veriteľa do konania. V prípade, ak návrh nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti, je súd povinný takýto návrh analogicky odmietnuť v lehote do 15 dní od jeho doručenia (§ 14 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 1. januára 2012). Súd nevyzýva veriteľa na doplnenie alebo opravu neúplného alebo nesprávneho návrhu na pristúpenie do konania (k tomu pozri ĎURICA, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Praha: C. H. Beck 2012, s. 172). Preto podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu, ktorý zamietol návrh sťažovateľky na pristúpenie do konania bez toho, aby pred tým sťažovateľku vyzval na jeho doplnenie, resp. na odstránenie jeho nedostatkov, nemal za následok odňatie možnosti sťažovateľke konať pred konkurzným súdom. Skutočnosť, že okresný súd o tomto návrhu rozhodol zamietnutím (nie odmietnutím), nemá podľa názoru ústavného súdu ústavnoprávnu relevanciu, keďže účinky oboch rozhodnutí sú identické s rovnakým dôsledkom pre postavenie sťažovateľky v prebiehajúcom konkurznom konaní.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresným súdom uskutočnený výklad ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na pristúpenie do konkurzného konania nepopiera účel či zmysel aplikovaných právnych noriem, a preto nie je v rozpore s požiadavkou ich ústavne konformného výkladu.

Ústavný súd pre úplnosť zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je

v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru okresného súdu. Skutočnosť, že okresný súd návrh sťažovateľky na pristúpenie do konkurzného konania zamietol a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces podľa označených článkov ústavy a listiny.

Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že o obdobných sťažnostiach ďalších dvoch veriteľov ([REDACTED] a [REDACTED], pozn.), o ktorých návrhoch na pristúpenie do konkurzného konania bolo rozhodnuté tým istým napadnutým uznesením, ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 653/2016 z 12 . októbra 2016 tak, že ich odmietol rovnako ako zjavne neopodstatnené.

Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (výrok uznesenia).

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia pre úplnosť uvádza, že podľa jeho zistení okresný súd rozhodol o opätovných návrhoch veriteľov okrem iných aj o návrhu sťažovateľky na prístup do konkurzného konania uznesením sp. zn. 1 K 58/2015 zo 4. novembra 2015 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 218/2015, ktorým pripustil vstup sťažovateľky do konkurzného konania vedeného voči dlžníkovi.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2016